

Het Boek Daniël - Nummer Tweeënzestig

Het onthullen van de juwelen van William Millers profetische visie: een kritische beschouwing van het afwijken van het adventisme van het 'grote licht' en de oproep om terug te keren tot de ware grondslagen

Jeff Pippenger
2024-01-26

De juwelen uit de droom van William Miller zullen tienmaal helderder schitteren dan zij schitterden in de geschiedenis van de Millerieten. Het begrip van de Millerieten van de kennis die gedurende hun geschiedenis vermeerderd werd, was juist, maar onvolledig. Wanneer hun begrip in een nauwkeuriger historisch kader wordt geplaatst, wijst het op ernstiger implicaties, want het breidt niet alleen de profetische waarheden uit die door de juwelen worden voorgesteld, maar het brengt ook de beproeving voor de tien maagden van de laatste dagen voort. Het begrip van de Millerieten wordt weergegeven op de twee pionierskaarten (1843 en 1850). Beide kaarten vormden een vervulling van de tafelen die in Habakuk, hoofdstuk twee, geprofeteerd werden, en het feit dat de kaarten een vervulling van Habakuk waren, en ook dat juist die waarheden de fundamentele waarheden van het adventisme waren, werd als zodanig aangeduid door de Geest der Profetie.

Het begrip van enkele van de fundamentele waarheden nam in heerlijkheid toe toen de Millerieten, na de grote teleurstelling van 22 oktober 1844, werden geleid tot een verstaan van het hemelse heiligdom en van de waarheden die met het heiligdom verbonden zijn. Maar de overgang van het adventisme naar een Laodiceïsche toestand in 1856, en hun uiteindelijke verwerping van de „zeven tijden” in 1863, voerden hen de woestijn van Laodicea binnen. Sinds de jaren 1850 is er door het adventisme geen enkele wezenlijke waarheid meer naar voren gebracht. Indien u aan die bewering twijfelt, geef dan aan waarom zij onjuist is.

De Millerieten hadden gelijk in hun begrip van Daniël twee, maar hun inzicht was beperkt. Het adventisme is nooit verder gegaan dan het Milleritische begrip. Tegenwoordig kunnen alle acht koninkrijken die in Daniël hoofdstuk twee worden voorgesteld, worden gezien, evenals de symboliek van Daniël die bidt om het geheim van Nebukadnezars droom te verstaan. Dat geheim vertegenwoordigt het laatste profetische geheim (alle profeten duiden de laatste dagen aan), en het laatste profetische geheim is wat Johannes aanduidt als de Openbaring van Jezus Christus. Dat geheim wordt ontzegd wanneer de „tijd nabij is”, vlak voordat de genadetijd sluit, en dat geheim wordt nu ontzegd voor hen die ervoor kiezen te zien.

Het millerietische begrip van „het gedurige” in het boek Daniël werd door inspiratie als juist aangeduid, maar tegen 1901 begon het adventisme aan een proces van verwerping van die fundamentele waarheid, en tegen de jaren 1930 was het adventisme teruggekeerd tot de oude protestantse opvatting, die beweert dat „het gedurige” een bepaald aspect van Christus' heiligdomsdienst vertegenwoordigt. Van die satanische opvatting zegt de Geest der Profetie dat zij afkomstig was van „engelen die uit de hemel waren verdreven”. Tegenwoordig kan de juiste millerietische opvatting van „het gedurige” worden gezien als niet alleen het symbool van het

heidendom, maar ook als het symbool van de opstand van het adventisme, die de krachtige dwaling brengt over hen die de waarheid niet liefhebben.

De Millerieten werden geleid tot de juiste datum voor het verstrijken van de tweeduizenddriehonderd jaar, en het adventisme erkende onmiddellijk na de Grote Teleurstelling toegenomen licht dat met die profetie verbonden was; maar met hun verwerping van de „zeven tijden”, van 1856 tot en met 1863, en zelfs tot op deze zeer dag, hebben zij geen voortschrijdend licht gezien uit de leer waarvan zij beweren dat zij hun centrale zuil en fundament is. Heden ten dage kan men de „zeven tijden” zien (door hen die bereid zijn te zien) als rechtstreeks verbonden met elke tijdsperiode van de profetie van tweeduizenddriehonderd jaar.

De eerste negenenveertig jaar vertegenwoordigt de cyclus waarin het land elk zevende jaar rust, zevenmaal herhaald. De vierhonderdnegentig jaar vertegenwoordigt niet alleen een proeftijd voor het oude Israël, maar duidt ook aan hoeveel jaren van opstand tegen het gebod om het land rust te gunnen zouden plaatsvinden, teneinde in totaal zeventig jaren op te bouwen waarin het land verhinderd werd te rusten (wat juist de periode van gevangenschap voor diezelfde opstand is). De week waarin Christus het verbond bevestigde, is opgebouwd uit drieënhalf jaar tot aan het kruis en drieënhalf jaar na het kruis. In die week was Christus alle mensen tot Zich aan het trekken, want Hij zei dat, indien Hij verhoogd werd, Hij alle mensen tot Zich zou trekken.

Nu gaat het oordeel over deze wereld; nu zal de vorst van deze wereld buitengeworpen worden. En Ik, wanneer Ik van de aarde verhoogd zal zijn, zal allen tot Mij trekken. Johannes 12:31, 32.

De tweeduizend vijfhonderd en twintig dagen waarin Christus het verbond bevestigde en mensen tot Zich verzamelde, vertegenwoordigen de tweeduizend vijfhonderd en twintig jaren waarin God Zijn weerspannige volk verstrooide, vanwege de twist aangaande Zijn verbond. De „zeven tijden” die over het noordelijke koninkrijk van Israël werden voltrokken, vertegenwoordigden de verstrooiing van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaren die begon in 723 v.Chr. en eindigde in 1798. Het jaar 538 verdeelt de twee perioden en vormt twee opeenvolgende perioden van twaalfhonderd zestig jaren. De eerste periode vertegenwoordigt de vertreding van het heiligdom en het heir door het heidendom, en de tweede de vertreding die door het pausdom werd teweeggebracht.

De „zeven tijden” van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar tegen het zuidelijke koninkrijk, die in 677 v.Chr. begonnen en in 1844 eindigden, eindigden op 22 oktober 1844. Zij zijn een symbool van de vloek van het verbond en werden besloten door het klinken van de jubeltrompet, die geblazen moest worden op de Grote Verzoendag. De antitypische Grote Verzoendag, die op 22 oktober 1844 begon, vertegenwoordigt een tijdsperiode. Het is de periode van het Onderzoekend Oordeel, en gedurende die tijdsperiode moest de jubeltrompet die verbonden is met de heilige cyclus van zeven, worden geblazen.

Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te bazuinen, zal het geheimenis van God voleindigd worden, zoals Hij aan Zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft. Openbaring 10:7.

Het klinken van de zevende Bazuin, dat begon op 22 oktober 1844, vertegenwoordigt de Jubelbazuin van de heilige cyclus van zeven, zoals uiteengezet in Leviticus vijfentwintig. De Millerieten hadden uiteindelijk gelijk wat betreft de datering van de profetie van de tweeduizenddriehonderd jaar, en het adventisme ging er kort na de Grote Teleurstelling meer van begrijpen; maar Millers „juweel” van de periode van tweeduizenddriehonderd jaar straalt heden ten dage tienmaal helderder. Elk profetisch kenmerk van de zeven perioden die binnen de periode van tweeduizenddriehonderd jaar worden vertegenwoordigd, heeft een directe profetische verbinding met de tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar („zeven tijden”) van Leviticus hoofdstukken vijfentwintig en zesentwintig.

De Millerieten verwierpen de bewering van het afvallige protestantisme en het katholicisme dat de „rovers van uw volk”, die „zich verhieven” en „vielen”, een symbool waren van Antiochus Epiphanes, en daarin hadden zij gelijk. Zij kenden en verdedigden de waarheid dat het Rome is dat in Gods profetisch woord wordt voorgesteld als de „rovers van uw volk die het gezicht bevestigden”, niet een of andere onbekende en historisch onbeduidende Syrische koning die het gezicht bevestigde.

Tegenwoordig leren de adventistische theologen dat de „geweldenaars van uw volk” Antiochus Epiphanes zijn. Tegenwoordig wordt het argument dat in de Milleritische geschiedenis aantoonde dat het vroegere verbondsvolk, dat werd voorbijgegaan, het visioen niet begreep en ook niet kon begrijpen (hetgeen bevestigd wordt door het juiste begrip van de „geweldenaars van uw volk”), opnieuw herhaald door het vroegere verbondsvolk dat wederom wordt voorbijgegaan.

Waar geen visioen is, wordt het volk ontbonden; maar welzalig is hij die de wet onderhoudt.
Spreuken 29:18.

De Millerieten leerden terecht dat de tweeduizend vijfhonderd en twintig jaren („zeven tijden”) van Leviticus zesentwintig de langste en laatste tijdsprofetie in de Bijbel waren, maar het Laodiceïsche Adventisme verwierp dat „juweel” in 1863, en heden kan worden gezien (door hen die wensen te zien) dat de Millerieten niet alleen juist waren in het identificeren van de „zeven tijden” als de langste tijdsprofetie in de Bijbel, maar ook dat „de vloek”, die Gods verontwaardiging is, werd voltrokken over zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk van Israël.

Vandaag kan worden gezien dat de onderscheiden afsluitingen van die twee verbolgheden, waarover het boek Daniël spreekt (evenals andere profeten), twee boekensteunen vormen (de eerste en de laatste) van een periode van zesenvertig jaar, waarin Christus de Milleritische tempel oprichtte, zoals getypeerd door de zesenvertig dagen dat Mozes op de berg was om onderricht te ontvangen voor het oprichten van de tabernakel in de woestijn; en door de zesenvertig jaar van Herodes' verbouwing van de tempel, waarnaar de Farizeeën verwezen in hun gesprek met Christus over Zijn „oprichten” door de reiniging van een tempel die door handelaars en geldwisselaars was „verwoest”, en ook door de opstanding van Zijn menselijke tempel die met zesenvertig chromosomen was geschapen. Vandaag zijn de fundamentele waarheden van het Milleritisme even juist als ooit tevoren, maar zij zijn nu tienmaal dieper.

Vandaag kan men zien (door hen die bereid zijn te zien) dat, toen Christus Zichzelf in het dertiende vers van Daniël hoofdstuk acht introduceerde als Palmoni (de Wonderbare Teller, of de Teler van Geheimen), Hij het verband naar voren bracht tussen een visioen dat een periode van tweeduizend driehonderd jaar vertegenwoordigde en een ander visioen dat tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar vertegenwoordigde. Wanneer de relatie van deze twee profetische perioden wordt onderkend, kan men zien dat zij rechtstreeks verbonden zijn met de twaalfhonderdzestig jaar van pauselijke heerschappij, die op hun beurt verbonden zijn met de twaalfhonderdnegentig jaar van Daniël twaalf en ook met de dertienhonderdvijfendertig jaar van hetzelfde vers.

Er zijn nog veel meer rechtstreekse verbanden tussen profetische tijdsperioden die verbonden zijn met de twee visioenen van Daniël acht, verzen dertien en veertien, maar zij worden slechts onderkend door hen die wensen te zien. Maar heden, boven de verbanden van al de tijdsperioden die door de twee visioenen worden samengebracht, staat de openbaring van de naam van Palmoni (de Wonderbare Teler, of de Teler der verborgenheden). De Millerieten hadden met betrekking tot de twee verzen gelijk, maar waren beperkt, en heden verkeert het adventisme eenvoudigweg in volslagen en volkomen duisternis.

Verstomt u en verwondert u; roept uit en schreeuwt: zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij wankelen, maar niet van sterke drank. Want de HEERE heeft over u uitgegoten de geest van diepe slaap, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten en uw oversten, de zieners, heeft Hij bedekt. En het gezicht van dit alles is voor u geworden als de woorden van een verzegeld boek, dat men geeft aan iemand die geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld. En het boek wordt gegeven aan iemand die niet geleerd is, met de woorden: Lees dit toch; en hij zegt: Ik ben niet geleerd. Jesaja 29:9–12.

Zuster White stelt vast dat aan William Miller „groot licht” werd gegeven aangaande het boek Openbaring, maar zijn begrip van hoofdstukken twaalf, dertien, zeventien en achttien van Openbaring was, heel eenvoudig, niet juist. Die onjuiste inzichten worden niet weergegeven op de twee heilige kaarten, maar wat vanuit Openbaring, hoofdstuk negen, wordt weergegeven, is het „juweel” dat de islam wordt voorgesteld door de drie Weeën.

„Predikers en gemeenteleden hebben het boek Openbaring beschouwd als geheimzinnig en van minder belang dan andere delen van de Heilige Schrift. Maar ik zag dat dit boek inderdaad een openbaring is, gegeven tot bijzonder nut van hen die in de laatste dagen zouden leven, om hen te leiden bij het vaststellen van hun ware positie en hun plicht. God richtte de aandacht van William Miller op de profetieën en gaf hem groot licht over het boek Openbaring.” Early Writings, 231.

De uitdrukking „groot licht” in de geschriften van zuster White is zeer veelzeggend. Miller begreep de gemeenten, zegels en bazuinen van Openbaring, want heilige engelen „richtten zijn denken” op deze onderwerpen. Het „grote licht” dat aan Miller werd gegeven, werd voorgesteld op de twee heilige tafelen, en de leerstellige waarheden die het „grote licht” waren, werden in zijn droom aangeduid als „juwelen”. Het adventisme ontving dat „grote licht” en begon het vanaf 1863 te bedekken met vervalste juwelen. Het beginsel van „licht” is dat „licht” datgene is wat Christus gebruikt om een persoon of een volk te oordelen.

Niet alleen oordeelt het „licht” een volk, maar ook het „licht” dat zij hadden kunnen hebben indien zij geen weerstand hadden geboden (zoals zij in 1856 deden, slechts één van de vele voorbeelden). Het andere kenmerk dat met het „licht” verbonden is, is dat het „licht” dat wordt verworpen een overeenkomstige mate van duisternis voortbrengt. Het adventisme verwierp en bedekte het „grote licht” dat God aan Miller gaf, en dat de grondslagen van het adventisme vertegenwoordigt.

Hij die onder de oppervlakte ziet, die de harten van alle mensen doorgrondt, zegt van hen die „groot licht” hebben gehad: ‘Zij zijn niet bedroefd en ontzet vanwege hun zedelijke en geestelijke toestand.’ Ja, zij hebben hun eigen wegen verkozen, en hun ziel schept behagen in hun gruwelen. Ik zal ook hun dwalingen verkiezen, en hun vrezen over hen brengen; omdat niemand antwoordde, toen Ik riep; zij niet hoorden, toen Ik sprak; maar deden wat kwaad was in Mijn ogen, en verkozen hetgeen waarin Ik geen behagen had.’ ‘God zal hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen zouden geloven,’ omdat zij ‘de liefde tot de waarheid, om behouden te worden, niet hebben aangenomen,’ ‘maar behagen hebben gehad in de ongerechtigheid.’ Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonicenzen 2:11, 10, 12.

„De hemelse Leraar vroeg: ‘Welke sterkere misleiding kan het verstand bedriegen dan de schijn dat u op het juiste fundament bouwt en dat God uw werken aanneemt, terwijl u in werkelijkheid vele dingen uitwerkt volgens werelds beleid en zondigt tegen Jehovah? O, het is een grote misleiding, een betoverende waan, die bezit neemt van de gedachten wanneer mensen die “eens de waarheid hebben gekend”, de vorm van godzaligheid verwarren met de geest en de kracht daarvan; wanneer zij menen dat zij rijk zijn en verrijkt met goederen en aan niets gebrek hebben, terwijl zij in werkelijkheid aan alles gebrek hebben.’” Testimonies, deel 8, 249, 250.

Laodicea, wat het adventisme in 1856 werd, vertegenwoordigt hen aan wie eens „groot licht” werd gegeven, maar die bestemd zijn de „krachtige dwaling” van 2 Thessalonicenzen te ontvangen, terwijl zij al die tijd geloven dat het valse fundament dat zij hebben opgericht door de invoering van valse munten en juwelen, door God verordend is, terwijl het in werkelijkheid een fundament is dat op zand gebouwd is. Het adventisme is „een kerk die groot licht, groot bewijs heeft gehad”, maar is een „kerk” die „de boodschap die de Heer” heeft „gezonden” heeft verworpen, en sindsdien „de meest onredelijke beweringen en valse veronderstellingen en valse theorieën” heeft ontvangen.

„Ongeheiligde dienaren stellen zich in slagorde op tegen God. Zij prijzen Christus en de god van deze wereld in één adem. Terwijl zij naar hun belijdenis Christus aannemen, omhelzen zij Barabbas en zeggen door hun daden: ‘Niet deze Mens, maar Barabbas.’ Laat allen die deze regels lezen, acht geven. Satan heeft zich beroemd op wat hij vermag te doen. Hij meent de eenheid te kunnen ontbinden waarvan Christus bad dat zij in Zijn gemeente mocht bestaan. Hij zegt: ‘Ik zal uitgaan en een leugengeest zijn om hen te verleiden die ik kan, opdat zij kritiek oefenen, veroordelen en verdraaien.’ Laat de zoon van bedrog en vals getuigenis ingang vinden bij “een gemeente die groot licht heeft gehad,” groot bewijs, en die gemeente zal de boodschap die de Heer heeft gezonden verwerpen, en de meest onredelijke beweringen en valse veronderstellingen en valse theorieën aannemen. Satan lacht om hun dwaasheid, want hij weet wat waarheid is.

“Velen zullen in onze kansels staan met de fakkel van valse profetie in hun handen, ontstoken aan de helse fakkel van Satan. Als twijfel en ongeloof worden gekoesterd, zullen de getrouwe dienaren worden weggenomen van het volk dat meent zoveel te weten. ‘Indien ook gij, ja, ook nog op deze uw dag, hadt gekend wat tot uw vrede dient!’ zei Christus, ‘maar nu is het voor uw ogen verborgen.’”

„Niettemin staat het fundament Gods vast. De Heere kent degenen die de Zijnen zijn. De geheiligde dienaar mag geen bedrog in zijn mond hebben. Hij moet open zijn als de dag, vrij van iedere smet van het kwaad. Een geheiligde bediening en pers zullen een kracht zijn in het doen oplichten van het licht der waarheid over dit verkeerde geslacht. Licht, broeders, meer licht hebben wij nodig. Blaast de bazuin in Sion; laat een alarmsignaal klinken op Mijn heilige berg. Vergadert de legerschare des Heeren, met geheiligde harten, om te horen wat de Heere tot Zijn volk zal spreken; want Hij heeft het licht vermeerderd voor allen die willen horen. Laat hen gewapend en toegerust zijn en optrekken ten strijde—de Heere te hulp tegen de machtigen. God Zelf zal voor Israël strijden. Iedere leugentong zal tot zwijgen worden gebracht. Handen van engelen zullen de bedrieglijke plannen omverwerpen die worden gesmeed. De bolwerken van satan zullen nooit zegevieren. De overwinning zal het derde-engelenboodschap vergezellen. Zoals de Vorst van het leger des Heeren de muren van Jericho neerhaalde, zo zal het gebodenhoudende volk des Heeren triomferen en zullen alle tegenwerkende machten worden verslagen. Laat geen ziel klagen over de dienstknechten Gods die tot hen zijn gekomen met een uit de hemel gezonden boodschap. Zoekt niet langer fouten in hen door te zeggen: ‘Zij zijn te stellig; zij spreken te krachtig.’ Zij mogen krachtig spreken; maar is dat niet nodig? God zal de oren van de hoorders doen tuiten indien zij geen gehoor willen geven aan Zijn stem of aan Zijn boodschap. Hij zal hen veroordelen die het woord van God weerstaan.”

„Satan heeft alle mogelijke maatregelen getroffen opdat er niets onder ons als volk zou komen om ons te bestraffen en te berispen en ons te vermanen onze dwalingen weg te doen. Maar er is een volk dat de ark Gods zal dragen. Sommigen zullen uit ons midden weggaan die de ark niet langer zullen dragen. Maar dezen kunnen geen muren optrekken om de waarheid te belemmeren; want zij zal voortgaan en opwaarts gaan tot het einde. In het verleden heeft God mannen verwekt, en Hij heeft nog steeds mannen van gelegenheid die wachten, bereid om Zijn bevel te volbrengen—mannen die door beperkingen heen zullen breken die slechts zijn als muren bestreken met ondeugdelijke kalk. Wanneer God Zijn Geest op mensen legt, zullen zij werken. Zij zullen het woord des Heren verkondigen; zij zullen hun stem verheffen als een bazuin. De waarheid zal in hun handen niet verzwakt worden of haar kracht verliezen. Zij zullen het volk zijn overtredingen tonen, en het huis van Jakob zijn zonden.” Testimonies to Ministers, 409–411.

Het satanische symbool van “het dagelijkse” als een symbool van Christus te identificeren, is „Christus en de god van deze wereld in één adem te prijzen. Terwijl zij in belijdenis Christus aannemen, omhelzen zij Barabbas, en zeggen zij door hun daden: ‘Niet deze Mens, maar Barabbas.’” De waarheden die in Millers droom als „juwelen” worden voorgesteld, en die ook aanschouwelijk op de twee heilige tafelen zijn uitgebeeld, zijn het „grote licht” dat aan Miller werd gegeven en dat het adventisme heeft verworpen.

Zij beweren Christus te prijzen met een satanisch symbool, en stellen dat zij staan op het fundament van God, terwijl het een vals fundament is dat een krachtige misleiding brengt over allen die daarop hun stand innemen, op die gebrekkige leerstellige structuur. Er is niets nieuws onder de zon, en het moderne Israël wandelt eenvoudig in de profetische voetstappen van het oude Israël.

„Eén zaak bezwaart mijn ziel: het grote gebrek aan de liefde van God, die verloren is gegaan door aanhoudend verzet tegen licht en waarheid, en door de invloed van hen die zich in actieve arbeid hebben beziggehouden, en die, ondanks bewijzen op bewijzen, een invloed hebben uitgeoefend om het werk van de boodschap die God heeft gezonden tegen te werken. Ik wijs hen op het Joodse volk en vraag: Moeten wij onze broeders laten voortgaan op hetzelfde pad van blind verzet, tot aan het einde van de genadetijd? Indien ooit een volk ware en getrouwe wachters nodig had, die niet zullen zwijgen, die dag en nacht zullen roepen en de waarschuwingen zullen laten klinken die God heeft gegeven, dan zijn het de Zevendedagsadventisten. Zij die groot licht hebben gehad, gezegende gelegenheden, die, evenals Kapernaüm, ten hemel verheven zijn wat voorrechten betreft, zullen zij door het niet benutten daarvan worden overgelaten aan een duisternis die beantwoordt aan de grootheid van het gegeven licht?”

‘Ik wens een dringend beroep te doen op onze broeders die op de Generale Conferentie zullen samenkomen, om acht te slaan op de boodschap die aan de Laodiceërs is gegeven. Wat een toestand van blindheid is de hunne! Dit onderwerp is telkens weer onder uw aandacht gebracht, maar uw ontevredenheid over uw geestelijke toestand is niet diep en smartelijk genoeg geweest om hervorming te bewerken. “Want gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en gij weet niet, dat gij ellendig zijt en jammerlijk en arm en blind en naakt.” De schuld van zelfbedrog rust op onze gemeenten. Het godsdienstige leven van velen is een leugen.’ Manuscript Releases, deel 16, 106, 107.

„Kapernaüm” was de stad die Jezus als zijn eigen stad verkoos.

“In Kapernaüm verbleef Jezus in de tussenpozen van Zijn reizen heen en weer, en het werd bekend als ‘Zijn eigen stad’. Het lag aan de oevers van de Zee van Galilea en nabij de grenzen van de prachtige vlakte van Gennesaret, zo niet daadwerkelijk daarop.” *The Desire of Ages*, 252.

Christus koos Kapernaüm, zoals Hij vanouds Jeruzalem had gekozen.

En aan zijn zoon zal Ik één stam geven, opdat David, mijn knecht, altijd een lamp voor mijn aangezicht zal hebben in Jeruzalem, de stad die Ik Mij verkoren heb om daar mijn naam te vestigen. 1 Koningen 11:36.

Christus koos in 1844 het Adventisme als zijn stad, en tegen 1863 had het Adventisme de stad „Jericho” herbouwd, een symbool van Laodiceïsche behaaglijkheid en welstand. Zoals met het oude Israël, zo ook met het moderne Israël. Het Adventisme gelooft dat zij de burgers zijn van Gods bijzondere stad, maar zij hebben het „grote licht” verworpen dat het bewijs van burgerschap verschaft. Gelijk aan Silo, in de tijd van Eli, Hofni en Pinehas, zal het Adventisme geoordeeld

worden overeenkomstig het „grote licht” dat hun de gelegenheid werd gegeven te ontvangen.

„Onder de belijdende kinderen van God is zo weinig geduld geopenbaard, zijn zo vele bittere woorden gesproken, is zo veel veroordeling geuit tegen hen die niet van ons geloof zijn. Velen hebben hen die tot andere kerken behoren beschouwd als grote zondaren, terwijl de Heere hen niet aldus beschouwt. Degenen die aldus zien op de leden van andere kerken, hebben er behoefte aan zich te vernederen onder de machtige hand van God. Degenen die zij veroordelen, hebben wellicht slechts weinig licht gehad, weinig gelegenheden en voorrechten. Indien zij het licht hadden gehad dat velen van de leden van onze kerken hebben gehad, zouden zij wellicht veel sneller vooruitgegaan zijn en hun geloof beter aan de wereld hebben vertegenwoordigd. Van hen die roemen in hun licht en toch nalaten daarin te wandelen, zegt Christus: ‘Maar Ik zeg u, dat het voor Tyrus en Sidon verdraaglijker zal zijn in de dag des oordeels dan voor u. En gij, Kapernaüm [Zevendedagsadventisten, die groot licht hebben gehad], die tot de hemel toe verheven zijt [wat voorrechten betreft], gij zult tot de hel toe neergestoten worden; want indien in Sodom de krachten waren geschied die in u geschied zijn, het zou gebleven zijn tot op deze dag. Maar Ik zeg u, dat het voor het land van Sodom verdraaglijker zal zijn in de dag des oordeels dan voor u.’ In die tijd antwoordde Jezus en zei: ‘Ik dank U, o Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen [in hun eigen oog] verborgen hebt, en ze aan kinderkens hebt geopenbaard.’”

“En nu, omdat gij al deze werken gedaan hebt, spreekt de HEERE, en Ik tot u gesproken heb, vroeg op zijnde en sprekende, maar gij niet gehoord hebt; en Ik u geroepen heb, maar gij niet geantwoord hebt; daarom zal Ik met dit huis, dat naar mijn Naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en met de plaats die Ik u en uw vaderen gegeven heb, doen zoals Ik aan Silo gedaan heb. En Ik zal u van voor mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders weggeworpen heb, namelijk het gehele zaad van Efraïm.”

„De Heere heeft onder ons instellingen van groot gewicht opgericht, en zij moeten bestuurd worden, niet zoals wereldse instellingen bestuurd worden, maar overeenkomstig Gods orde. Zij moeten beheerd worden met het oog enkel op Zijn heerlijkheid, opdat op alle mogelijke wijzen verloren zielen gered mogen worden. Tot het volk van God zijn de getuigenissen van de Geest gekomen, en toch hebben velen geen acht geslagen op bestraffingen, waarschuwingen en raadgevingen.

„Hoor nu dit, o dwaas volk en zonder verstand; dat ogen heeft en niet ziet, dat oren heeft en niet hoort: zoudt gij Mij niet vrezen, spreekt de HEERE; zoudt gij niet beven voor Mijn aangezicht, Ik, Die het zand gesteld heb tot grens van de zee, tot een eeuwige inzetting, zodat zij die niet kan overschrijden? En al verheffen haar golven zich, toch vermogen zij niets; al bruisen zij, toch kunnen zij er niet overheen gaan. Maar dit volk heeft een afvallig en weerspannig hart; zij zijn afgefallen en weggegaan. En zij zeggen niet in hun hart: Laat ons toch de HEERE, onze God, vrezen, Die regen geeft, zowel de vroege als de late, op zijn tijd; Hij bewaart voor ons de vastgestelde weken van de oogst. Uw ongerechtigheden hebben deze dingen afgewend, en uw zonden hebben het goede van u teruggehouden.... Zij doen geen recht in de rechtszaak, de rechtszaak van de wezen, en toch hebben zij voorspoed; en het recht van de behoeftigen spreken zij niet. Zou Ik om deze dingen geen bezoeking doen komen? spreekt

de HEERE; zou Mijn ziel Zich niet wreken aan een volk als dit?"

„Zal de Heer ertoe gedwongen worden te zeggen: ‘Bid niet voor dit volk, hef voor hen geen geroep noch gebed op, en doe geen voorbede tot Mij; want Ik zal u niet horen’? ‘Daarom zijn de regens ingehouden, en er is geen late regen geweest.... Zult gij niet van nu af tot Mij roepen: Mijn Vader, Gij zijt de leidsman van mijn jeugd?’” Review and Herald, 1 augustus 1893.

In het volgende artikel zullen wij onze beschouwing voortzetten over het „grote licht” dat aan William Miller werd gegeven met betrekking tot het boek Openbaring.

„Toen Christus in de wereld kwam om de ware godsdienst te belichamen en de beginselen te verheffen die het hart en de daden van de mensen behoren te beheersen, had de onwaarheid zo diep wortel geschoten in hen die zulk groot licht hadden ontvangen, dat zij het licht niet langer begrepen en geen neiging hadden om de overlevering voor de waarheid prijs te geven. Zij verwierpen de hemelse Leraar, zij kruisigden de Heer der heerlijkheid, opdat zij hun eigen gebruiken en bedeksels zouden kunnen behouden. Dezelfde geest openbaart zich heden ten dage in de wereld. Mensen zijn afkerig van het onderzoeken van de waarheid, opdat hun overleveringen niet verstoord zouden worden en er niet een nieuwe orde van zaken zou worden ingevoerd. De mensheid is voortdurend vatbaar voor dwaling, en mensen zijn van nature geneigd menselijke denkbeelden en kennis hoog te verheffen, terwijl het goddelijke en eeuwige niet wordt onderkend of gewaardeerd.” Counsels on Sabbath School Work, 47.